

Čís. 8452.

Námítku proti způsobu povolené exekuce lze uplatňovati jen rekurssem do usnesení povolujícího exekuci, nikoliv návrhem na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř.

Podle § 62 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. není vyloučen z exekuce nárok na vydání soudního deposita, třebas předmětem deposita byl výtěžek z pohledávky, přísluševší pojištěnci proti nemocenské pokladně.

Soud, povoluje exekuci na základě rozhodnutí úřadu správního, není oprávněn zkoumati správnost rozhodnutí po stránce věcné.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, R I 709/28.)

Návrhu, by byla zrušena exekuce vedená zemským fondem na základě výkazu ošetřovného v ústavu pro choromyslné na peníze složené na soudě pro dlužníkovu pozůstalost okresní nemocenskou pokladnou, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Soud první stolice odůvodnil napadené usnesení ve věci poukazem na čís. 37 sdělení ve věstníku ministerstva spravedlnosti ze dne 24. dubna 1926 ročník VIII. čís. 4, kde bylo vysloveno, že nemohou pohledávky, příslušející pojištěnci podle zákona o nemocenských pokladnách býti exekučně zabaveny (čl. IX. čís. 12 uv. zák. k ex. řádu). Soudu rekursnímu jest známo toto sdělení a rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 28. září 1906, čís. 10.186 v něm citované. Podle tohoto rozhodnutí nepřesunuje se povinnost k výživě (k zaplacení výživy) ustanovením § 8 čís. 3 zák. čís. 33/1888 po uplynutí lhůty čtyř neděl na pojištěnce. To však jen potud, pokud nezanikl nárok pojištěnce na podporu proti nemocenské pokladně. V souzeném případě zanikl tento nárok zaplacením ošetřovného za dalších 20 neděl nemocenskou pokladnou, která toto ošetřovné 2528 Kč složila dne 15. srpna 1926 k soudu. Tím se stala tato složená hotovost zcela obyčejným jměním pojištěnce (jeho pozůstalosti), které není již chráněno ustanovením § 62 zák. čís. 33/1888. Okolnost, že exekuční soud po stránce formální měl za to, že exekuční návrh nebyl správně upraven, nebyla vůbec důvodem, by byla exekuce zrušena podle § 39 čís. 2 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Prvý soud zrušil exekuci povolenou usnesením okresního soudu ze dne 16. července 1927 zabavením, příkázáním a vybráním a realizací deposita, které přísluší povinné straně proti poddlužníku bernímu úřadu jako soudnímu úřadu schovacímu ve příčině vkladního listu spořitelny znějícího na 2.528 Kč, podle § 39 čís. 2 ex. ř. z důvodu formálního a věcného. Důvod věcný spatřuje v tom, že pohledávky pojištěnce za nemocenskou pokladnou nemohou býti exekučně zabaveny leč, že by na straně vymáhající šlo o pohledávku na plnění výživného ze zákona,

o niž v projednávaném případě nejde. Prvý soud má tu na zřeteli předpis § 62 zák. o nemoc. poj., dovolává se však také výslovně sdělení ministerstva spravedlnosti čís. 37 věstník z roku 1926 str. 60 a 61. Formálním důvodem pro zrušení exekuce byla prvému soudu úvaha, že exekuce na vkladní list spořitelni má býti provedena ve smyslu § 296 ex. ř. zabavením, uschováním a prodejem a že teprve, kdyby schovací úřad jako poddlužník zabavení nepřipustil, má se navrhnouti a provésti zabavení nároku na vydání vkladního listu, že však finanční prokuratura provedení exekuce ve smyslu § 296 ex. ř. vůbec nenavrhl. Důvod onen se na projednávaný případ nehodí, důvod tento neobstojí. Co první soud uvádí jako důvod formální, bylo by se mohlo uplatňovati jen rekusem proti povolujícímu usnesení v čas podaným, ale, poněvadž se tak nestalo, nabylo povolující usnesení moci práva. Prvý soud jako soud exekuční jest tímto právoplatným usnesením vázán a není oprávněn exekuci zrušiti proto, že podle jeho právního názoru exekuce takovým způsobem, jaký byl navržen, povolena býti neměla. Změna povolujícího usnesení mohla se státi jen pořadím stolic. Mínění prvního soudu, že smí exekuci právoplatně povolenou z formálního důvodu jím uvedeného zrušiti z úřadu, nemá v zákoně opory. Pokud jde o důvod věcný, přehlédl první soud, že povolená exekuce se nevede na pohledávku, která dlužníku pokud se týče jeho pozůstalosti přísluší podle zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. z. proti nemocenské pokladně a která by ovšem podle § 62 tohoto zákona exekuci nebyla podrobena, nýbrž na jinaké jmění náležející do pozůstalosti, jež podle platných předpisů není z exekuce vyloučeno. Okolnost, že soudní depositum, na něž se vede exekuce, představuje výtěžek z pohledávky, která pojištěnci proti nemocenské pokladně druhdy podle téhož zákona příslušela, nemění nic na správnosti názoru tuto vysloveného, a to tím méně, ano nemocenské, na které měl pojištěnec nárok, po jeho smrti nemohlo již býti upotřebeno k účelu, pro který jest určeno zákonem o nemocenském pojištění. Prvému soudu tanul ovšem na mysli také posudek presidia nejvyššího soudu ze dne 9. února 1926, č. j. Pres. 299/26 obsažený v řečeném sdělení ministerstva spravedlnosti, který se opírá o nálezný správního soudu ze dne 28. září 1906, čís. 10.186 (Budw. č. 4638), podle něhož členové nemocenské pokladny nejsou povinni k náhradě ošetřovného za dobu čtyři týdny převyšující (§ 8 zák. o nem. poj.), pokud trvá jejich nárok na podporu proti nemocenské pokladně. Než tato právní zásada nepřichází v projednávaném případě v úvahu. Titulem exekučním pro povolení exekuce je výkaz ošetřovného vydaný zemským ústavem pro choromyslné, jehož právoplatnost a vykonatelnost byla příslušným úřadem politickým ve smyslu judikátu čís. 197 čís. úřed. sb. 1393 z roku 1913 řádně potvrzena, a poněvadž jde o exekuční titul ve smyslu § 1 čís. 13 ex. ř. vydaný úřady správními, nejsou soudy oprávněny správnost jeho obsahu po stránce věcné přezkoumávati a nemohou se tedy zabývati ani otázkou, zda dlužník ve výkazu uvedený je k náhradě ošetřovného v exekučním titule vykázaného po zákonu povinen. Otázka tato mohla by býti vyřešena jen v pořadí stolic úřadů správních. Pro soudy jest směrodatným věcný obsah exekučního titulu, jímž jsou v řízení exekučním vázány.